

Сламчица, вжгленче и бакла.

Въ едно село живѣла стара баба. Единъ день тя очистила бакла, за да я вари. Наклала огънь и, за да го разпали по-скоро, насипала въ него шепа слама.

Бабата турила баклата въ едно гърне. Безъ да види тя, едно зърно отскочило и паднало на пода до една сламчица.

Ето ти слѣдъ това изскочило изъ собата едно вжгленче — и то при тѣхъ.

Баклата заговорила:

— Приятели мои, отъ кждѣ сте вие?

Вжгленчето отговорило:

— За щастие, съ голѣма мъка се отървахъ отъ огъня и, ако не бѣхъ сторило това, очакваше ме смъртъ: щѣхъ да стана на пепель.

Баклата казала:

— И азъ спасихъ кожата си, като се измъкнахъ изъ ржцѣтъ на бабата. Ако бѣхъ попаднала въ гърнето, щѣхъ да бжда сварена както моитѣ другари.

— Мислите ли, че моята сждба щѣше да бжде по-добра, казала сламчицата. Всички мои братя захвърли старата въ огъня, — шестдесетъ на единъ пжтъ загинаха. За щастие, азъ се измъкнахъ изъ между прѣститѣ ѝ.

— Какво да правимъ сега? запитало вжгленчето.

Баклата отговорила:

— Щомъ ние се спасихме отъ смъртъта, не бива да се раздѣляме. А, за да не ни споleti тукъ ново нещастие, да тръгнемъ да пжтуваме по чужбина.